NOTA VAN TOELICHTING

ALGEMEEN

Dit besluit strekt tot uitvoering van bepalingen in de Wet op het financieel toezicht (de wet), ter zake van de reikwijdte van de wet met betrekking tot kleine onderlinge waarborgmaatschappijen, schadeverzekeraars die exportkredietverzekeringen sluiten voor rekening of met garantie van de Staat, kleine natura-uitvaartverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in Zwitserland, ontheffingen (ten aanzien van het aantrekken van opvorderbare gelden) en ondertoezichtstelling van financiële instellingen.

Hoofdstuk 2

In de afdelingen 2.1 tot en met 2.4 wordt de reikwijdte van de wet voor bepaalde categorieën verzekeraars beperkt. Het betreft kleine onderlinge waarborgmaatschappijen, schadeverzekeraars die exportkredietverzekeringen sluiten voor rekening of met garantie van de Staat, kleine natura-uitvaartverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in Zwitserland. De beperking van de reikwijdte van de wet, die voortvloeit uit de artikelen 1:6c en 1:6d van de wet, was onder de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 uitgewerkt in het Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen 1994, het Besluit vrijgestelde exportkredietverzekeraars en het Besluit uitvoering overeenkomst EEG/Zwitserland inzake verzekeringstoezicht 1994 en voor de kleine natura-uitvaartverzekeraars geregeld in de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeraars. In afdeling 2.5 is uitwerking gegeven aan artikel 2:4, eerste lid, onderdeel c, onder 2º, van de wet, op grond waarvan hier een aantal staten is aangewezen.

Afdeling 2.1 Bepalingen ter uitvoering van de artikelen 1:6c, aanhef en onderdeel a, en 2:64, vierde lid van de wet

In deze afdeling zijn de bepalingen uit het Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen 1994 overgenomen. Op kleine onderlinge waarborgmaatschappijen is onder bepaalde voorwaarden de wet slechts gedeeltelijk van toepassing. Dit is gebaseerd op artikel 3 van de eerste richtlijn schadeverzekering.[1] De richtlijn is ingevolge dat artikel niet van toepassing op een onderlinge waarborgmaatschappij met een premie-inkomen van niet meer dan € 5 miljoen. Voorwaarde daarbij is dan wel, dat de onderlinge waarborgmaatschappij statutair naheffing kan opleggen of de schadevergoedingsplicht naar gelang van de beschikbare middelen kan beperken, dat geen aansprakelijkheidsrisico's (tenzij als bijkomend risico) en krediet- of borgtochtrisico's worden verzekerd en dat tenminste de helft van het premie-inkomen afkomstig is van de leden. Het betreft hier dus onderlinge waarborgmaatschappijen van beperkte omvang, die door de wijze waarop zij het bedrijf van verzekeraar uitoefenen waarborgen bieden dat zij te allen tijde aan hun verplichtingen kunnen voldoen. Het besluit deelt de onderlinge waarborgmaatschappijen waarop het van toepassing is, afhankelijk van hun premie-inkomen in twee categorieën in. Voor iedere categorie gelden eigen

[1] Eerste richtlijn nr. 73/239/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 24 juli 1973 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en de uitoefening daarvan (PbEG L 228).

toezichtregels. Om onder het regime van dit hoofdstuk van dit besluit te vallen, dient de onderneming te beschikken over een daartoe door de Nederlandsche Bank afgegeven verklaring. Deze verklaring moet worden onderscheiden van de vergunning die op basis van de wet wordt afgegeven.
Ten opzichte van het Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen 1994 hebben er geen materiele wijzigingen plaatsgevonden. De wijzigingen zijn slechts van tekstuele aard.

Afdeling 2.2 Bepalingen ter uitvoering van artikel 1:6c, aanhef en onderdeel b van de wet
Ingevolge artikel 3 van de Kaderwet financiële verstrekkingen Financiën kan de Staat schadeverzekeringen die een schadeverzekeraar met ondernemers heeft afgesloten ter dekking van aan het handels- en dienstenverkeer in het buitenland verbonden risico's in herverzekering nemen.[2] Een analoge regeling geldt voor schadeverzekeringen die een schadeverzekeraar heeft afgesloten ter dekking van niet-commerciële risico's in het buitenland verbonden aan investeringen. De uitvoering van dergelijke exportkredietverzekeringen die door de Staat der Nederlanden in herverzekering worden genomen, wordt in Nederland van oudsher aan marktpartijen overgelaten. Alhoewel de Beschikking toelating kredietverzekeringsmaatschappijen van 14 juni 1983 (Stcrt. 132) het mogelijk maakt om verschillende kredietverzekeraars toe te laten tot de herverzekeringfaciliteit van de Staat, is in de praktijk tot dusverre slechts één exportkredietverzekeraar als zodanig toegelaten, te weten Atradius Dutch State Business N.V.. Op een schadeverzekeraar die uitsluitend een staatsfaciliteit als hier aan de orde uitvoert, is ingevolge artikel 2, tweede lid, onderdeel d van de eerste richtlijn schadeverzekeraars het in die richtlijn geregelde toezicht niet van toepassing. De aan deze uitzondering ten grondslag liggende gedachte is dat de Staat geacht wordt altijd solvabel te zijn.
Onderdeel b, creëert de mogelijkheid om exportkredietverzekeraars in de zin van artikel 2, tweede lid, onderdeel d, van de voormelde richtlijn bij algemene maatregel van bestuur geheel of gedeeltelijk van het toezicht uit hoofde van de wet uit te sluiten.
Op basis van artikel 20, aanhef en onderdeel b van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 waren exportkredietverzekeraars met zetel in Nederland die zich beperken tot het sluiten en afwikkelen van exportkredietverzekeringen voor rekening of met garantie van de Staat der Nederlanden, gedeeltelijk van de toepassing van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 uitgezonderd. De bepalingen waarvan bedoelde exportkredietverzekeraars met het Besluit vrijgestelde exportkredietverzekeraars waren uitgezonderd betroffen in het bijzonder de financiële eisen die de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 aan verzekeraars stelde, terwijl evenmin de noodregeling en in andere lidstaten dan Nederland vastgestelde saneringsmaatregelen op hen van toepassing waren.
Het bepaalde in deze afdeling geldt ter vervanging van eerdergenoemd Besluit vrijgestelde exportkredietverzekeraars. Ten opzichte van artikel 2 van dat besluit is een inhoudelijke wijziging aangebracht. In de toelichting op artikel 17 wordt daaraan aandacht besteed.

Afdeling 2.3 Bepalingen ter uitvoering van artikel 1:6c, aanhef en onderdeel c, van de wet[3]

[2] Wet van 31 januari 1996, houdende regels betreffende de financiële verstrekkingen ten laste van de begroting van het Ministerie van Financiën, Stb. 98.
[3] In de wet zal voor dit artikel een grondslag worden opgenomen.

In deze afdeling is een grondslag gecreëerd voor het uitzonderen van begrafenisverenigingen en onderlinge waarborgmaatschappijen met minder dan 3000 meerderjarige verzekerden van de toepassing van de wet, zoals zij ook uitgezonderd waren van de toepasselijkheid van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf. Deze uitzondering is gecreëerd, nu het er bij die instellingen om begonnen is onderling hulp te verlenen bij begrafenissen en crematies om daarmee te voorkomen dat de uitvaartverzorging te veel een zaak van de commercie wordt. De verenigingsvorm (de onderlinge waarborgmaatschappij is een bijzondere vorm van vereniging, specifiek bedoeld voor de uitoefening van het verzekeringsbedrijf) biedt inspraakmogelijkheden voor leden. De beperking tot verenigingen en onderlinge waarborgmaatschappijen met minder dan 3000 meerderjarige verzekerden stelt grenzen aan (eventuele) commerciële ambities. Artikel 18 van het besluit stelt tevens de eis conform artikel 9 van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf dat de bedoelde verenigingen en onderlinge waarborgmaatschappijen voor 1 januari 1995 zijn opgericht. Die voorwaarde is opgenomen teneinde te voorkomen dat nieuwe verzekeraars worden opgericht, uitsluitend om zich te onttrekken aan het toezicht.
Materieel zijn geen wijzigingen aangebracht ten opzichte van de tekst uit de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeraars.

Afdeling 2.4 Bepalingen ter uitvoering van artikel 1:6d met betrekking tot schadeverzekeraars met zetel in Zwitserland

In artikel 1:6d van de wet is bepaald, dat Zwitserland – voor de toepassing van het bij en krachtens de wet bepaalde ten aanzien van het bedrijf van schadeverzekeraar – wordt aangemerkt als een lidstaat. Lidstaat is in de wet gedefinieerd als een staat die lid is van de Europese Unie alsmede de staat, niet zijnde een lidstaat van de Europese Unie, die partij is bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte.
Tussen de Europese Unie en Zwitserland is van kracht de Overeenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en Zwitserland betreffende het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche (PbEG L 205[4]; hierna: de Overeenkomst EEG/Zwitserland). De Overeenkomst EEG/Zwitserland is evenwel niet aangepast aan de derde richtlijn schadeverzekering[5], en wijkt dan ook op enkele belangrijke punten af van het vanaf 1 juli 1994 geldende lidstaatregime. Daarbij moet vooral worden gedacht aan het «single licence» beginsel en de daaruit voortvloeiende wijzigingen. Nu Zwitserland het «single licence» beginsel niet voor schadeverzekeraars met zetel in Nederland hanteert, is er geen reden op dit punt van de Overeenkomst EEG/Zwitserland af te wijken. Omdat de Overeenkomst EEG/Zwitserland op punten als de voorschriften voor de toegang tot de Nederlandse markt, de technische voorzieningen en de noodregeling afwijkt van het lidstaatregime, zijn in dit besluit (de artikelen 19 tot en met 29) bepalingen opgenomen ten aanzien van de genoemde punten. Hierbij is gekozen voor de bepalingen aangaande

[4] Besluit 91/370/EEG van de Raad van 20 juni 1991 inzake sluiting van de Overeenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en de Zwitsterse Bondsstaat betreffende het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche.
[5] Richtlijn nr. 92/49/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 18 juni 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe verzekeringsbedrijf met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en houdende wijziging van de Richtlijnen 73/239/EEG en 88/357/EEG (PbEG L 228 van 11 augustus 1992).

schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is. De bepalingen van het onderhavige besluit sluiten zoveel mogelijk aan bij het Besluit uitvoering overeenkomst EEG/Zwitserland inzake verzekeringstoezicht 1994 (Besluit EEG/Zwitserland).

Hoofdstuk 3

De artikelen 31 tot en met 33 van dit besluit beogen meer helderheid te scheppen over de voorwaarden waaronder een ontheffing als bedoeld in artikel 2:28, vierde lid, van de wet kan worden verleend. Artikel 2:28, vierde lid, van de wet vereist dat bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld met betrekking tot de voorwaarden waaronder de Nederlandsche Bank ontheffing van het verbod van artikel 2:28, eerste lid, van de wet kan verlenen. Dit hoofdstuk van het besluit is er mede op gericht het toetsingskader voor de Nederlandsche Bank voor het verlenen van een ontheffing enigszins in te kaderen. Het besluit bevat dan ook enkele voorwaarden waaraan aanvragers van een ontheffing als bedoeld in artikel 2:28, vierde lid, van de wet zullen moeten voldoen en voorschriften waaraan zij gebonden zullen zijn. De in het besluit opgenomen voorschriften zijn minimumvoorschriften; de Nederlandsche Bank is bevoegd aanvullende voorschriften te verbinden aan een ontheffing, indien deze nodig zijn met het oog op de bescherming van de belangen die de wet beoogt te beschermen. Dit hoofdstuk van dit besluit is er met name op gericht een grote mate van uniformiteit te introduceren in de eisen die aan ontheffinghouders gesteld worden.

De artikelen 31 tot en met 33 (ontheffingsmogelijkheid, ontheffingscriteria, wijzigingen van bepaalde gegevens en antecedenten) waren voorheen vastgelegd in de artikelen 2 tot en met 4 van het Besluit van 13 augustus 2004, houdende vaststelling van het begrip liquide middelen, bedoeld in artikel 23, zesde lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 en houdende regels betreffende de verlening van een ontheffing als bedoeld in artikel 82, vierde lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992, alsmede tot wijziging van artikel 5 van het Besluit solvabiliteitsmarge verzekeringsbedrijf 1994 (Ontheffingsbesluit Wtk 1992)[6] en in de artikelen artikel 2 en 3 van de Beleidsregel inzake de betrouwbaarheid van (kandidaat)(mede)beleidsbepalers van en houders van gekwalificeerde deelnemingen in onder toezicht staande instellingen[7] (Beleidsregel betrouwbaarheidstoetsing) Het Ontheffingsbesluit Wtk 1992 en de Beleidsregel betrouwbaarheidstoetsing zijn nagenoeg ongewijzigd overgenomen. Materieel vinden er geen wijzigingen plaats. De wijzigingen zijn slechts van tekstuele aard. Waar nodig wordt hieronder in de artikelsgewijze toelichting aandacht besteed aan de desbetreffende wijzigingen.

Hoofdstuk 4

In de wet is in artikel 2:138 een grondslag opgenomen om ingevolge algemene maatregel van bestuur te bepalen welke gegevens overgelegd moeten worden bij de aanvraag van de verklaring van ondertoezichtstelling. Ter uitwerking van deze bepaling wordt in dit hoofdstuk van dit besluit voor de in het Deel Prudentieel toezicht opgenomen verklaring van ondertoezichtstelling, bepaald welke gegevens dit zijn. De Nederlandsche Bank heeft op grond van artikel 4:5 in samenhang met 4:2,

[6] Stb. 2004, 442
[7] Stcrt. 2005, 20

tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht de bevoegdheid om de overlegging van andere gegevens dan genoemd in dit besluit te verzoeken, indien deze gegevens voor de beslissing op de aanvraag nodig zijn en de aanvrager daarover redelijkerwijs de beschikking kan krijgen.
De gegevens zijn grotendeels overgenomen uit de bestaande regelgeving. In de artikelsgewijze toelichting wordt de herkomst per artikel aangegeven.

Administratieve lasten

Dit besluit creëert geen nieuwe of aanvullende verplichtingen voor financiële ondernemingen die zouden kunnen leiden tot een toename van de administratieve lasten ten opzichte van de situatie voor de inwerkingtreding van dit besluit. Een ontwerp van dit besluit is voorgelegd aan het Adviescollege toetsing administratieve lasten (Actal).

Door de invoering van het Besluit vrijgestelde exportkredietverzekeraars per 5 november 2004 zijn de bedrijfskosten voor verzekeraars die exportkredietverzekeringen sluiten die de Staat in herverzekering neemt, daaronder begrepen de administratieve lasten, op basis van de door Cap Gemini Ernst & Young opgestelde 'nulmeting' met € 456.860 per jaar gedaald. Bovendien heeft de invoering van voornoemde besluit geleid tot een verlaging van de kapitaalskosten voor de verzekeraar (en indirect ook voor de Staat), omdat geen onnodig solvabiliteitsbeslag wordt opgelegd. Voor Atradius Dutch State Business N.V., die tot op heden ingevolge de Beschikking toelating kredietverzekerings-maatschappijen van 14 juni 1983 (Stcrt. 132) als enige kredietverzekeraar tot de herverzekeringsfaciliteit van de Staat is toegelaten, heeft dit daarnaast een besparing opgeleverd van € 3,6 miljoen op de verplicht aan te houden solvabiliteitsmarge. De handhaving van de vrijstelling voor exportkredietverzekeraars past derhalve goed in de kabinetsdoelstelling om de administratieve lasten ten opzicht van het lastenniveau op 31 december 2002 met 25% te verlagen.

De in de artikelen 31 tot en met 33 van het besluit vastgelegde eisen brengen verplichtingen met zich voor aanvragers en houders van een ontheffing als bedoeld in artikel 2:28, vierde lid, van de wet. Deze verplichtingen bestaan echter ook in de huidige situatie op grond van het Ontheffingsbesluit Wtk 1992. Ten opzichte van de huidige situatie, leidt dit besluit derhalve niet tot een wijziging van de administratieve lasten voor de aanvragers en houders van een ontheffing. Bestaande houders van een ontheffing behoeven niet opnieuw een ontheffing aan te vragen. Dit is geregeld in artikel 26, tweede lid, van de Invoerings- en aanpassingswet Wet op het financieel toezicht.

Op grond van artikel 38 van dit besluit moet een aanvrager van een verklaring van ondertoezichtstelling bepaalde gegevens overleggen. Deze verplichting bestond echter reeds op grond van 45, tweede lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992. Ten opzichte van die situatie, zal de aanvrager van een verklaring van ondertoezichtstelling iets meer gegevens moeten overleggen. Dit leidt slechts tot een verwaarloosbare wijziging van de administratieve lasten, mede gelet op het feit dat er tot nu toe geen financiële instelling is geweest met een verklaring van ondertoezichtstelling en de

kans groot is dat er de komende jaren ook geen verklaring van ondertoezichtstelling zal worden aangevraagd.

Ontvangen adviezen

Het ontwerp-besluit is ter formele consultatie voorgelegd aan representatieve vertegenwoordigers van marktpartijen. Er zijn reacties ontvangen van de Nederlandsche Bank (DNB), de Autoriteit Financiële Markten (AFM), de Nederlandse Vereniging van Banken (NVB), het Verbond van Verzekeraars (Verbond) (het Verbond sluit zich aan bij de reactie van de NVB), Euronext Amsterdam N.V. en de Raad van de Effectenbranche (Euronext/REB) (gezamenlijke reactie), de Nederlandse Vereniging van Assurantieadviseurs en Financiële dienstverleners, de Nederlandse Vereniging van Gevolmachtigde Assurantiebedrijven en de Pensioenkoepels (De Vereniging van Bedrijfstakpensioenfondsen, de Stichting voor Ondernemingspensioenfondsen en de Unie van Beroepspensioenfondsen).

De reacties bevatten slechts technische en redactionele opmerkingen.

Artikelsgewijs

Hoofdstuk 2, afdeling 2.1

Artikel 2

Dit artikel verklaart de wet niet van toepassing op een onderlinge waarborgmaatschappij met zetel in Nederland die het schadeverzekeringsbedrijf uitoefent en in het bezit is van een door de Nederlandsche Bank verleende verklaring. Indien een onderlinge waarborgmaatschappij aan de voorwaarden voor een verklaring zoals gesteld in dit besluit voldoet kan zij een verklaring aanvragen, Dit geldt overigens evenzeer voor een onderlinge waarborgmaatschappij die over een vergunning beschikt maar voldoet aan deze voorwaarden. Voor de goede orde wordt nog opgemerkt dat in deze gevallen het niet in de rede ligt dat de Nederlandsche Bank van haar bevoegdheid, verwoord in artikel 1:83, derde lid, van de wet gebruik maakt om de onderlinge waarborgmaatschappij te verplichten haar bedrijf af te wikkelen.

Ingevolge artikel 1, derde lid, van het Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen 1994 werden bij ministeriële regeling regels gesteld met betrekking tot het programma van werkzaamheden dat bij de aanvraag van de aldaar bedoelde verklaring moest worden overgelegd. Deze toentertijd in de Regeling programma van werkzaamheden vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen neergelegde vereisten zijn thans geïntegreerd in artikel 2 van dit besluit.
De leden 4, 6 en 7 van artikel 1 van het Besluit vrijgesteld onderlinge waarborgmaatschappijen 1994 vervallen omdat de Algemene wet bestuursrecht in regelingen terzake voorziet. Lid 5 van artikel 1 van het huidige besluit wordt geïntegreerd in lid 2. Lid 8 van artikel 1 van het huidige besluit vervalt nu dit onder de wet niet langer gebruikelijk is. Lid 9 van artikel 1 van het huidige besluit tenslotte kan

vervallen omdat in artikel 1:93 van de wet is voorzien in opname in de registers van de Nederlandsche Bank van de desbetreffende onderlinge waarborgmaatschappijen.

Artikel 3

Dit artikel betreft de eerste categorie onderlinge waarborgmaatschappijen die een verklaring als bedoeld in artikel 2 kunnen aanvragen, te weten onderlinge waarborgmaatschappijen met een jaarlijks bruto premie-inkomen van niet meer dan € 455.000 en niet meer dan drieduizend verzekeringnemers. In aanvulling op de vrijstellingsvoorwaarden van de richtlijn zoals in het algemeen deel van de toelichting aangehaald, wordt van hen geëist dat zij de bedrijfsuitoefening beperken tot slechts één branche en naast de branches Aansprakelijkheid evenmin enkele andere branches mogen voeren (zie het eerste lid, onderdeel b). Voorts moet aan de Nederlandsche Bank worden aangetoond dat de verzekerde risico's op genoegzame wijze zijn herverzekerd terwijl ingevolge artikel 5, derde lid, tevens een jaarrekening moet worden overgelegd. De beide laatstgenoemde eisen gelden evenwel niet voor onderlinge waarborgmaatschappijen waarvan het aantal verzekeringnemers niet groter is dan tweehonderd en het jaarlijks bruto premie-inkomen niet meer dan € 91.000 beloopt (zie artikel 3, tweede lid, en artikel 5, derde lid). Op de eerste categorie onderlinge waarborgmaatschappijen is overigens toch een aantal artikelen van de wet van toepassing (zie artikel 7).

Artikel 4

Dit artikel betreft de tweede categorie onderlinge waarborgmaatschappijen die een verklaring als bedoeld in artikel 2 kunnen aanvragen. Het betreft de categorie onderlingen van een grotere omvang dan die waarop artikel 3 betrekking heeft. Voor hen geldt geen grens aan het aantal verzekeringnemers, maar het jaarlijkse bruto premie-inkomen mag niet meer dan € 5 miljoen belopen. Op de in dit artikel bedoelde categorie onderlinge waarborgmaatschappijen is tevens een groter aantal artikelen van de wet van toepassing (zie artikel 8).

Artikel 5

Dit artikel geeft een aantal aanvullende bepalingen waaraan een krachtens artikel 3 van dit besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappij moet voldoen.
In het eerste lid, onderdeel a, van dit artikel wordt bepaald dat een onderlinge waarborgmaatschappij waaraan een verklaring ingevolge artikel 3 is verleend binnen de door artikel 58, eerste lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek bepaalde termijnen haar jaarrekening, het jaarverslag en de overige gegevens verstrekt aan de Nederlandsche Bank. Er wordt aangesloten bij artikel 2:96 van de wet, welke bepaling de verschillende rapportageverplichtingen uit de huidige toezichtwetten harmoniseert. Voor een uitgebreide toelichting zij verwezen naar de toelichting bij artikel 2:96 van de wet.
Er geldt hier een specifieke uitzondering voor onderlinge waarborgmaatschappijen waarvan het aantal verzekeringnemers niet groter is dan tweehonderd en het jaarlijks bruto premie-inkomen niet meer dan € 91.000 beloopt. Op hen rust niet de verplichting om jaarlijks bij de Nederlandsche Bank een jaarrekening en jaarverslag in te dienen.

De onderdelen [b,]c en d [en lid 2] van artikel 4 van het Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen 1994 kunnen vervallen nu de Algemene wet bestuursrecht in regelingen terzake voorziet.

Artikel 6

Dit artikel is, omwille van consistentie met de wet, geherformuleerd. De laatste volzin van het eerste lid van artikel 5 van het Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen 1994 is nu opgenomen in het tweede lid van artikel 6. Met deze aanpassing is geen inhoudelijke wijziging beoogd.

Artikelen 7 en 8

Deze artikelen bepalen dat de onderhavige onderlingen, alhoewel in de praktijk aangeduid als "vrijgestelde" onderlinge waarborgmaatschappijen, desalniettemin moeten voldoen aan een aantal artikelen van de wet. Op de (grotere) vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen (artikel 4) zijn meer artikelen van de wet van toepassing dan op de onderlinge waarborgmaatschappijen als bedoeld in artikel 3.

De in artikel 7 genoemde bepalingen van de wet corresponderen als volgt met de in artikel 6 van het Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen 1994 genoemde wetsartikelen uit de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993:

Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993	wet
1	1:1, 1:6 lid 2
2	1:7, 1:8, 1:24
8	1:19
10, eerste lid	1:33
11	niet van toepassing
15	1a:24, lid 2, bijlage branches bij de wet
18	niet van toepassing
20, aanhef en onderdeel a	1:6c, aanhef en onderdeel a
29	2:36, 2:37
51	4:20
54	1:58, lid 1, aanhef en onderdelen a en b, lid 2, 1:59, lid 1-7
55, 56	1:56, 1:57, 1:57a
55a, 70, 70a	2:38, 2:45, lid 1, 2, aanhef en onderdeel a+b, lid 5
64	1a:25
71	2:95
75, lid 1-3	2:57, derde lid
141, eerste lid	1:39
182 - 186	1:23 1:33, 1:35, 1:46, 1:49 1:72 - 1:74, 1:76, 1:77
188, eerste lid	1:95, lid 1
188a	1:25

De in artikel 8 genoemde bepalingen van de wet corresponderen als volgt met de in artikel 7 van het Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen 1994 genoemde wetsartikelen uit de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993:

Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993	wet
1	1:1, 1:6, lid 2
2	1:7, 1:8, 1:24

8	1:19
10, eerste lid	1:33
11	niet van toepassing
15	1a:24, lid 2, bijlage branches bij de wet
18	niet van toepassing
20, aanhef en onderdeel a	1:6c, aanhef en onderdeel a
29	2:36, 2:37
51	4:20
54	1:58, lid 1, aanhef en onderdelen a en b, lid 2, 1:59, lid 1-7
55, 56	1:56, 1:57, 1:57a
55a, 70, 70a	2:38, 2:45, lid 1, 2, aanhef en onderdeel a+b, lid 5.
57, lid 1, 3+4 (zie ook artikel 55 van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993)	1:36
64	1a:25, 2:66
66, lid 1, 4, 5, 6, eerste volzin, 7, 8.	2:92, lid 1, lid 3-5
71	2:95
72, 72c	1:60, 2:98 lid 3, 5-8, 2:99, 2:121b
72a, 72b	2:121a
73	2:96, 4:27, lid 1, 3-6
75, lid 1-3	2:57, derde lid
76	2:165, lid 1+3
77, lid 1 + 3	1a:114, lid 1+3, 1a:116
121, lid 1+5	2:146, 2:147, lid 1+4.
122	2:148, 2:149, lid 2, 2:150, 2:160
123	2:152, lid 1-3, 5-9
127	2:153, 2:162
137a	2:167
138, lid 1, 4+5	2:171, lid1, lid 4+5
140	2:173
140a	2:174
141, lid 1	1:39
156, lid 1-3, 5-13	2:196, 2:197, lid 1, lid 3-5, 2:198, 2:199, 2:200-2:202, 2:204, lid 1+2, 2:238, 2:239, 2:242, 2:243, 2:245, 2:246, 2:247
157	2:224, 2:225, 2:254
158	2:208, 2:197, lid 4
161-164	2:210, 2:211, 2:212-219, 2:220, 2:252,
165, lid 1, 3-7	2:230, lid 1-6
165a	2:228
166	2:232
168	2:222
169, lid 1, 3, 4, 5 onderdeel a-d, f (bij Stb. 2004, 86 gewijzigd)	2:223
169a (vervallen per Stb 2004, 86)	niet van toepassing
170	2:221
182 -186	1:23 1:33, 1:35, 1:46, 1:49 1:72 - 1:74, 1:76, 1:77
188	1:95
188a	1:25

Artikel 196 van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 vindt zijn pendant in artikel 100 van de Invoerings- en aanpassingswet Wet op het financieel toezicht, welk artikel van overeenkomstige toepassing is verklaard. Artikel 155 van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf vindt zijn pendant in de artikelen 213d, 214 en 284 van de Faillissementswet. Deze artikelen zijn ingevolge de Faillissementswet van toepassing.

In lid 2 van artikel 8 zijn omwille van de duidelijkheid de zogenaamde lokalisatie- en congruentieregel opgenomen. Deze regels, die waren opgenomen in artikel 66, zesde lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, zijn op basis van artikel 2:92, vierde lid, aanhef en onderdeel b, van de wet geregeld bij of krachtens algemene maatregel van bestuur (zie de toelichting bij artikel 2:92 van de wet[8]). Zoals ook in artikel 2:92, vijfde lid, van de wet is hier tevens een ontheffingsmogelijkheid voor de Nederlandsche Bank opgenomen.
Lid 3 van artikel 8, dat gelijkluidend is aan lid 3 van artikel 7, wordt ten opzichte van het Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen 1994 uitgeschreven. Hiermee is geen inhoudelijke wijziging beoogd.

Artikel 10

In deze bepaling kan, behoudens het bepaalde in het vierde lid, worden volstaan met verwijzing naar artikel 1:83, eerste en tweede lid, van de wet.

Artikel 11

Dit artikel biedt de Nederlandsche Bank een instrument om oneigenlijk gebruik van de ingevolge het besluite verstrekte of te verstrekken verklaringen tegen te gaan. In de praktijk is het voorgekomen dat onderlinge waarborgmaatschappijen die de in artikel 2, eerste lid, onderdelen e en f, of artikel 3, eerste lid, onderdeel c, gestelde grenzen van het Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen 1994 dreigden te overschrijden, een nieuwe onderlinge waarborgmaatschappij oprichtten, uitsluitend of in hoofdzaak met het doel te voorkomen dat zij een vergunning moesten aanvragen. Dergelijk oneigenlijk gebruik wordt onwenselijk geacht. Artikel 11 van het besluit biedt de Nederlandsche Bank de mogelijkheid om op te treden tegen dergelijke ontwikkelingen. Met de gebezigde formulering “een andere in die groep verbonden onderlinge waarborgmaatschappij” wordt ook gedoeld op de situatie waarbij wordt beoogd te bewerkstelligen dat meer in de desbetreffende groep verbonden onderlinge waarborgmaatschappijen voldoen of zullen blijven voldoen aan de genoemde voorwaarden. Het begrip groep wordt hier gebruikt voor een economische eenheid waarin rechtspersonen en vennootschappen organisatorisch zijn verbonden, conform de beschrijving in artikel 24b van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek.

Artikel 12

Dit artikel ziet toe op de situatie dat een verklaring wordt ingetrokken. Deze regeling is vergelijkbaar aan de regeling in de wet.

Artikel 13

Een onderneming op onderlinge grondslag met zetel buiten Nederland die niet in het bezit is van een vergunning die overeenkomt met de vergunning, bedoeld in artikel 1a:24, eerste lid, van de wet, doch die desalniettemin voldoet aan gelijksoortige eisen als gesteld in de artikelen 3 of 4 van dit besluit, zou

[8] Kamerstukken II 2004/05, 29 708, nr. 10

als gevolg van de eisen die de wet stelt aan dienstverrichtende schadeverzekeraars (zoals de vereiste solvabiliteitsmarge) geen diensten kunnen verrichten naar Nederland. Dit artikel bewerkstelligt dat dergelijke ondernemingen, indien zij diensten willen verrichten naar Nederland, aan gelijksoortige eisen moeten voldoen als worden gesteld aan vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen met zetel in Nederland.

Artikel 15

Verplaatst naar artikel 38b.

Hoofdstuk 2, afdeling 2.2

Artikel 16

De in dit artikel genoemde bepalingen van de wet corresponderen als volgt met de in artikel 1 van het Besluit vrijgestelde exportkredietverzekeraars genoemde bepalingen uit de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993:

Wtv	Wft
32, 68	1a:28, aanhef en lid 1, onderdeel h+i, 2:78 lid 1-4, 2:82, lid 1-5
64, lid 2	2:66
66, 67	2:92
69a – 69k	1:1, 1:33, lid 2, 2:303 – 2:305c, 2:312-2:319
72, 72c	1:60, 2:98 lid 3, 5-8, 2:99, 2:121b
72a, 72b	1:60, 2:121a, 4:27 lid 1, 3-6
137	2:170
137a	2:167
138	2:171
139	2:172
140	2:173
140a	2:174
148, eerste lid, aanhef en onderdeel c	1:83, lid 1, onderdeel d
156-171, 172	2:196-2:228, 2:230-2:236, 2:238-239, 2:242-254, 2:256
171a-171p	2:273-286, 2:290-292

Artikel 17

Dit artikel is ten opzichte van artikel 2 van het Besluit vrijgestelde exportkredietverzekeraars inhoudelijk sterk gewijzigd. Genoemd artikel stelde dat een accountant een verklaring diende te overleggen, “waaruit blijkt dat alle door deze verzekeraar in verzekering genomen risico’s door de Staat zijn herverzekerd”. Dit kon gelezen worden als zou een zogenaamde “volledigheidsverklaring” overlegd moeten worden. Een accountant is vanuit overwegingen van aansprakelijkheid evenwel niet bereid om een zogenaamde “volledigheidsverklaring” af te geven.

Artikel 17 is daarom nu aldus geformuleerd, dat de exportkredietverzekeraar (i) in zijn statuten vast dient te leggen dat hij zich bij het uitoefenen van het bedrijf van schadeverzekeraar [PM: zal beperken tot het sluiten en afwikkelen van exportkredietverzekeringen voor rekening of met garantie van de Staat der Nederlanden], en (ii) in de jaarrekening dient te vermelden dat alleen risico’s in verzekering zijn genomen voor rekening of met garantie van de Staat der Nederlanden. Gekozen is om in

onderdeel b de term “jaarrekening” te bezigen aangezien deze term mede omvat de toelichting, waarin de voornoemde bevestiging van de exportkredietverzekeraar kan worden opgenomen.

Naast deze verplichtingen geldt de algemene verplichting voor de desbetreffende exportkredietverzekeraar ingevolge artikel 2:96 van de wet, welk artikel stelt dat een verzekeraar binnen zes maanden na afloop van het boekjaar aan de Nederlandsche Bank de jaarrekening, het jaarverslag en de overige gegevens, bedoeld in de artikelen 361, eerste lid, en 391, eerste lid, en 392, eerste lid, onderdeel 1 a tot en met h van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek dient te verstrekken. Exportkredietverzekeraars dienden onder de vigeur van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 onder meer het jaarverslag te verstrekken, ingevolge artikel 73 van die wet. Het document waarin de jaarrekening, het jaarverslag en de overige gegevens worden gepresenteerd en dat aan de toezichthouder wordt verstrekt, vormt evenwel een geheel. Artikel 2:96, eerste lid, van de wet maakt zonder inhoudelijke gevolgen een eind aan de onbedoeld verschillende formulering ten aanzien van kredietinstellingen onder de Wet toezicht kredietwezen 1992, waarin werd verwezen naar de jaarrekening voorzien van een verklaring omtrent de getrouwheid, en verzekeraars onder de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993. [9]

De betrouwbaarheid van de jaarstukken wordt gewaarborgd door de eis dat de jaarrekening wordt voorzien van een verklaring omtrent de getrouwheid. Deze verklaring maakt deel uit van de overige gegevens (artikel 392, eerste lid, onderdeel a, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek). Door in artikel 17 van dit besluit voor te schrijven dat de exportkredietverzekeraar in de jaarrekening vermeldt dat hij alleen risico’s in verzekering heeft genomen voor rekening of met garantie van de Staat der Nederlanden, is gewaarborgd dat de accountant ook onderzoek naar de juistheid van deze bevestiging doet.

Hoofdstuk 2, afdeling 2.3

Artikel 18

Artikel 18 is overgenomen uit artikel 9, eerste lid, onderdelen a en b, van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf, ten opzichte waarvan geen wijziging wordt beoogd. De in artikel 9, eerste lid, onderdeel c, en tweede lid van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf behoefden als overgangsbepalingen geen omzetting.

Hoofdstuk 2, afdeling 2.4

Artikel 19

Artikel 19 van het onderhavige besluit geeft een uitzondering op de hoofdregel van artikel 1:6d van de wet. Voor de nadere onderbouwing wordt verwezen naar het algemeen deel van de toelichting.

Artikelen 20 tot en met 22a

[9] Zie de toelichting bij artikel 2:96 van de wet, Kamerstukken II 2004/05, 29 708, nr. 10.

Artikel 20 geeft uitvoering aan artikel 10, eerste lid, onderdeel b, van de Overeenkomst EEG/Zwitserland en komt overeen met artikel 3 van het Besluit EEG-Zwitserland.
Artikel 21, eerste lid, komt overeen met artikel 39, eerste lid, Wtv 1993. Het tweede en derde lid van dit artikel geven uitvoering aan artikel 10, eerste lid, onderdeel c en artikel 13, tweede lid, van de Overeenkomst en komen overeen met artikel 4 van het Besluit EEG/Zwitserland. Het vierde lid geeft uitvoering aan artikel 13, derde lid, van de Overeenkomst EEG/Zwitserland en komt overeen met artikel 5 van het Besluit EEG/Zwitserland.
Artikel 22 geeft uitvoering aan Protocol 2 behorende bij de Overeenkomst EEG/Zwitserland en komt overeen met artikel 5 van de Regeling programma van werkzaamhedenverzekeringsbedrijf 1994 en artikel 6 van het Besluit EEG/Zwitserland.
Artikel 22a komt overeen met artikel 7 van het Besluit EEG/Zwitserland en is noodzakelijk, omdat de solvabiliteitsmarge van een schadeverzekeraar met zetel in Zwitserland onder toezicht staat van de toezichthoudende autoriteit van Zwitserland.

Artikel 23

Artikel 23 van het onderhavige besluit geeft een uitzondering op de hoofdregel van artikel 1:6d van de wet. Voor de nadere onderbouwing wordt verwezen naar het algemeen deel van de toelichting.

Artikelen 24 en 25

De artikelen 24 en 25 komen overeen met de artikelen 8 en 9 van het Besluit EEG/Zwitserland.
In deze artikelen is rekening gehouden met de samenwerkingsprocedure van de Overeenkomst EEG/Zwitserland.
Voor de toepassing van het derde landenregime voor wat betreft de technische voorzieningen van schadeverzekeraars met zetel in Zwitserland bestaat voldoende aanleiding, nu de aanwezigheid van toereikende technische voorzieningen in Nederland een aanvullende bescherming biedt aan Nederlandse verzekeringnemers in geval van financiële problemen van de Zwitserse schadeverzekeraar.
Artikel 25 geeft uitvoering aan artikel 23 van de Overeenkomst EEG/Zwitserland.

Artikel 29

Dit artikel verklaart in afwijking van de hoofdregel van artikel 1:6d van de wet het derde landenregime van toepassing op de noodregeling ten aanzien van bijkantoren in Nederland van schadeverzekeraars met zetel in Zwitserland. Voor een nadere toelichting wordt verwezen naar het algemeen deel van de toelichting/

Hoofdstuk 3, § 3.1

Artikel 31

Crediteuren buiten besloten kring, niet zijnde professionele marktpartijen, kunnen niet worden geacht voldoende in staat te zijn de financiële soliditeit te beoordelen van de ondernemingen waaraan zij hun gelden toevertrouwen. Het doel van dit artikel is te zorgen dat een houder van een ontheffing als

bedoeld in artikel 2:28, vierde lid, van de wet te allen tijde in staat is zijn verplichtingen na te komen ten aanzien van door hem aangetrokken gelden. Een dergelijke zekerheid kan worden verschaft door het garanderen van alle verplichtingen van de aanvrager. Deze garantstellingverplichting was voorheen opgenomen in artikel 2 van het Ontheffingsbesluit Wtk 1992. Ingevolge het eerste lid, onderdeel a, dient de garantie alle verplichtingen te dekken die ontstaan door het in de uitoefening van een bedrijf buiten besloten kring aantrekken, ter beschikking verkrijgen of ter beschikking hebben van opvorderbare gelden van anderen dan professionele marktpartijen. Betreffende de vorm van de vereiste garantstelling worden geen nadere voorschriften gegeven. Zo zou een garantstelling bijvoorbeeld kunnen bestaan uit een instandhoudingovereenkomst (keep well agreement) tussen de aanvrager van de ontheffing en zijn moedermaatschappij. Het is aan de Nederlandsche Bank om te beoordelen of een in een individueel geval verstrekte garantstelling, gelet op de bij of krachtens artikel 2:28 van de wet gestelde regels, de belangen die de wet beoogt te beschermen, voldoende beschermt. Voorts wordt in het eerste lid, onderdeel a, aangegeven welke ondernemingen een garantstelling kunnen verstrekken. Daarin worden genoemd de moedermaatschappij van de aanvrager van de ontheffing, een bank die onder toezicht staat en een Nederlands openbaar lichaam. Het eerste lid is materieel ongewijzigd overgenomen uit artikel 2, eerste lid, van het Ontheffingsbesluit Wtk 1992. De aangebrachte wijzigingen zijn steeds tekstueel van aard.
Ingevolge het eerste lid, onderdeel b, kan de Nederlandsche Bank ontheffing van het verbod verlenen aan een aanvrager die op grond van de wet een vergunning heeft van de Nederlandsche Bank of van de Autoriteit Financiële Markten. In het eerste lid, onderdeel b, is een wijziging doorgevoerd ten opzichte van artikel 2, vierde lid, van het Ontheffingsbesluit Wtk 1992. De wijziging behelst het niet overnemen van artikel 2, vierde lid, onderdeel b, van het Ontheffingsbesluit Wtk 1992. Dit is het gevolg van het feit dat het bemiddelingsverbod niet meer is opgenomen in artikel 2:28, maar in artikel 4:3 van de wet.

In het tweede lid wordt bepaald dat een houder van een ontheffing jaarlijks binnen zes maanden na afloop van het boekjaar de jaarrekening, het jaarverslag en de overige gegevens (samen de jaarstukken genoemd) verstrekt aan de Nederlandsche Bank. In het tweede llid wordt aangesloten bij artikel 2:96 van de wet, welke bepaling de verschillende rapportageverplichtingen uit de huidige toezichtwetten harmoniseert. Voor een uitgebreide toelichting zij verwezen naar de toelichting bij artikel 2:96 van de wet.
De betrouwbaarheid van de jaarstukken en daarmee de bruikbaarheid ervan voor het prudentieel toezicht wordt gewaarborgd door de eis dat de jaarrekening wordt voorzien een verklaring omtrent getrouwdheid. Deze verklaring maakt deel uit van de overige gegevens (artikel 392, eerste lid, onderdeel a, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek). Het is daarom niet noodzakelijk om afzonderlijk voor te schrijven dat de jaarrekening van een verklaring omtrent de getrouwdheid wordt voorzien.
Door verstrekking van de jaarstukken aan de Nederlandsche Bank wordt de Nederlandsche Bank in staat gesteld te controleren of de in het eerste lid bedoelde garantstelling de totale waarde van de financiële verplichtingen dekt. Het voorschrift een jaarrekening in te dienen wordt doorgaans aan de huidige ontheffinghouders opgelegd in combinatie met het voorschrift een deugdelijke administratie bij

te houden, waaruit alle aangegane verplichtingen blijken. Dit laatste voorschrift vloeit, voor Nederlandse rechtspersonen, reeds voort uit artikel 10 van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek. Mocht een ontheffinghouder niet onder de toepassing van dat artikel vallen, dan kan de Nederlandsche Bank alsnog een dergelijk voorschrift aan een ontheffing verbinden. Het tweede lid is overgenomen uit artikel 2, derde lid, van het Ontheffingsbesluit Wtk 1992.

Artikel 32

Het in dit artikel vastgelegde betrouwbaarheidsvereiste is ongewijzigd overgenomen uit artikel 3 van het Ontheffingsbesluit. Een ontheffing als bedoeld in artikel 2:28, vierde lid, van de wet, kan alleen worden verleend indien onder andere de integriteit van het financiële stelsel voldoende is gewaarborgd. Het betrouwbaarheidsvereiste ziet op de natuurlijke personen die het beleid van de aanvrager van de ontheffing bepalen of mede bepalen.

Artikel 32a

Dit artikel bevat de inhoud van artikel 2, eerste lid, van de Beleidsregel inzake de betrouwbaarheid van (kandidaat)(mede)beleidsbepalers van en houders van gekwalificeerde deelnemingen in onder toezicht staande instellingen (Stcrt. 2005, 20) (hierna: de Beleidsregel betrouwbaarheidstoetsing). De aan een handeling of antecedent ten grondslag liggende gedraging is bepalend voor het oordeel over de betrouwbaarheid van betrokkene. Onder gedraging wordt zowel een doen als nalaten begrepen. Ook een voorgenomen gedraging kan inzicht geven in de betrouwbaarheid van betrokkene. Een voorbeeld van een voorgenomen gedraging is dat uit onderzoek blijkt dat een voorgenomen aandelentransactie van de te toetsen kandidaat in het verleden is afgekeurd in verband met mogelijke voorkennis of (de schijn van) belangenverstrengeling. Vanzelfsprekend dient de toezichthouder relevante voornemens op objectief verifieerbare wijze vast te stellen.

Artikel 32b

In dit artikel is artikel 2, tweede lid, van de Beleidsregel betrouwbaarheidstoetsing opgenomen. In bijlage A zijn de antecedenten opgenomen die voor de betrouwbaarheidsbeoordeling van belang zijn. Onderdeel 1 van bijlage A bevat een limitatieve opsomming van antecedenten; de opsomming in de overige onderdelen is niet limitatief.
Naast de nadrukkelijk omschreven antecedenten kan DNB ook andere feiten en omstandigheden die redelijkerwijs van belang kunnen zijn, in haar overwegingen betrekken. Hierbij kan worden gedacht aan feiten en omstandigheden die naar hun aard vergelijkbaar zijn met de in de bijlage genoemde antecedenten.

Artikel 32c

Dit artikel vloeit voort uit artikel 2, derde lid, van de Beleidsregel betrouwbaarheidstoetsing. Om inzicht in de voornemens, handelingen en antecedenten te verkrijgen die van belang zijn voor de beoordeling van de betrouwbaarheid van betrokkene, kan DNB bij verschillende personen en instellingen om informatie verzoeken. De Belastingdienst is ontheven van haar geheimhoudingsverplichting, als

bedoeld in artikel 67 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen[10]. Op basis van deze ontheffing zijn DNB, AFM en de Belastingdienst een convenant overeengekomen over informatieverstrekking ten behoeve van betrouwbaarheidstoetsingen van kandidaat (mede-) beleidsbepalers in de financiële sector.
In afwijking van de Beleidsregel betrouwbaarheidstoetsing bevat dit artikel een limitatieve lijst van bronnen die DNB kan raadplegen. Voorts kan DNB op basis van ambtsberichten van het Openbaar Ministerie kennisnemen van het feit dat een kandidaat (mede-) beleidsbepaler als verdachte wordt aangemerkt of –indien het een afgesloten strafzaak betreft- informatie verkrijgen over het achterliggende feitencomplex. Vanwege het limitatieve karakter zijn ook bronnen opgenomen die in de Beleidsregel betrouwbaarheidstoetsing niet geëxpliciteerd waren (gegevens en inlichtingen uit openbare bronnen, van curatoren of bewindvoerders, organisaties van beroepsgenoten). Voor gegevens uit openbare bronnen moet bijvoorbeeld gedacht worden aan gegevens uit het handelsregister of het Kadaster. De gegevens en inlichtingen van organisaties van huidige of voormalige beroepsgenoten (zoals bijvoorbeeld DSI) kunnen van belang zijn vanwege mogelijke tuchtrechtelijke of disciplinaire maatregelen tegen betrokkene. Ook is de mogelijkheid opgenomen om bij ministeriële regeling andere bronnen aan te wijzen die DNB voor de betrouwbaarheidstoetsing kan raadplegen.

Het tweede lid regelt dat wanneer DNB op basis van gegevens of inlichtingen uit de in het eerste lid genoemde bronnen aanleiding heeft tot nader onderzoek, DNB aanvullende bronnen kan betrekken bij de toetsing van de betrouwbaarheid. De betrokkene krijgt hierover voorafgaand aan het nadere onderzoek een met redenen omklede kennisgeving.

Artikel 32d
Dit artikel verwerkt de inhoud van artikel 3, derde lid, van de Beleidsregel betrouwbaarheidstoetsing en bepaalt dat een onherroepelijke rechterlijke veroordeling terzake een antecedent bedoeld in onderdeel 1 van bijlage A leidt tot de vaststelling dat de betrouwbaarheid van betrokkene niet (langer) buiten twijfel staat. Gelet op de aard en ernst van de misdrijven bedoeld in dit onderdeel, worden de aan het misdrijf ten grondslag liggende gedragingen op voorhand geacht onverenigbaar te zijn met de belangen die de wet beoogt te beschermen.

De dwingende consequentie voor het oordeel over de betrouwbaarheid die verbonden is aan de onherroepelijke veroordeling terzake van strafrechtelijke antecedenten als bedoeld in onderdeel 1 van bijlage A is begrensd tot een termijn van 8 jaar vanaf de datum van het onherroepelijk worden van de rechterlijke uitspraak. Deze begrenzing geldt niet voor andere antecedenten. Echter, DNB kan antecedenten die zich hebben voorgedaan voorafgaande aan de termijn van 8 jaar, minder zwaar laten meetellen in haar afweging dan antecedenten die zich binnen die termijn hebben voorgedaan.

[10] Ontheffing is verleend op 13 september 2004, kenmerk DGB 2004-04599U, overeenkomstig het in paragraaf 2.2 van het Voorschrift informatieverstrekking 1993 (Stcrt. 1998, 243) bepaalde.

Artikel 32e

In dit artikel wordt artikel 3, tweede lid, van de Beleidsregel betrouwbaarheidstoetsing verwerkt. Met betrekking tot de in de bijlagen opgesomde antecedenten geldt dat het bestaan van een enkel antecedent, met uitzondering van de antecedenten bedoeld in onderdeel 1 van bijlage A, op zichzelf nog niet maatgevend is voor het oordeel van DNB over de betrouwbaarheid van betrokkene. DNB zal zich een eigen oordeel moeten vormen over een antecedent. Bovendien dient het onderlinge verband van voornemens, handelingen en de aan het antecedent ten grondslag liggende gedraging van betrokkene in ogenschouw te worden genomen. Dit betekent bijvoorbeeld dat een vrijspraak door de strafrechter of het anderszins uitblijven van een strafrechtelijke reactie niet op voorhand betekent dat er geen twijfel zou kunnen bestaan over de betrouwbaarheid van betrokkene. Omgekeerd is het in beginsel mogelijk dat DNB tot de conclusie komt dat het bestaan van een antecedent, met uitzondering van de antecedenten genoemd in onderdeel 1 van bijlage A, niet leidt tot doorslaggevende twijfel over de betrouwbaarheid van betrokkene.

Artikel 33

In dit artikel is een aantal voorschriften opgenomen waaraan ontheffinghouders zijn gebonden. Deze voorschriften zijn overgenomen uit artikel 4 van het Ontheffingsbesluit Wtk 1992. De enige wijziging betreft het opnemen van de termijn waarbinnen de Nederlandsche Bank moet laten weten dat zij niet instemt met het voornemen tot wijziging van de gegevens, bedoeld in het eerste lid, onderdeel b, in een afzonderlijk lid (het tweede lid). In het Ontheffingsbesluit Wtk 1992 was dit opgenomen in het onderdeel waarin werd voorgeschreven dat een wijziging in deze gegevens wordt gemeld aan de Nederlandsche Bank (artikel 4, onderdeel b, Ontheffingsbesluit Wtk 1992).
De Nederlandsche Bank blijft bevoegd om nadere voorschriften te verbinden aan een ontheffing. In onderdeel a is de verplichting opgenomen een wederpartij, met wie een overeenkomst wordt aangegaan terzake van het in de uitoefening van een bedrijf buiten besloten kring aantrekken, ter beschikking verkrijgen of ter beschikking hebben van opvorderbare gelden van anderen dan professionele marktpartijen, vooraf duidelijk en volledig over diens rechten en verplichtingen te informeren. De verplichting is vormvrij – het is derhalve aan de ontheffinghouder zelf om te beslissen op welke wijze hij het best aan deze verplichting kan voldoen.
Een verschil met de voorheen bestaande sectorale toezichtwetten betreft de termijn waarbinnen de Nederlandsche Bank een besluit neemt omtrent instemming. In het tweede lid is opgenomen dat de houder van een ontheffing geen uitvoering geeft aan het voornemen voordat DNB heeft ingestemd met de wijziging. Voor twee situaties is een termijn bepaald waarbinnen DNB moet besluiten omtrent de instemming. De eerste situatie is die waarin DNB geen nadere gegevens vraagt. In dat geval moet DNB binnen zes weken na ontvangst van de kennisgeving besluiten omtrent de instemming. De tweede situatie is die waarin DNB wel nadere gegevens vraagt. In dat geval dient DNB binnen vier weken na ontvangst van die gegevens te reageren. DNB heeft twee weken na ontvangst van de kennisgeving de tijd om nadere gegevens te vragen. Het is mogelijk dat DNB aan een ander dan de financiële onderneming nadere gegevens vraagt, bijvoorbeeld aan de Landelijk Officier van Justitie. Het is voorstelbaar dat deze derde eerst na lange tijd de nadere gegevens verstrekt. Nu de houder

van de ontheffing geen invloed heeft op het tijdstip waarop deze derde de nadere gegevens verstrekt, en dus ook niet op het tijdstip waarop de beslistermijn voor DNB aanvangt, zou zonder nadere bepaling de situatie kunnen ontstaan waarin houder van de ontheffing buiten haar toedoen zeer lang op een besluit van DNB moet wachten. Dat is ongewenst. Daarom is bepaald dat DNB in ieder geval binnen dertien weken na de ontvangst van de kennisgeving een besluit neemt. Aldus heeft DNB een prikkel om bij de derde op verstrekking van de gegevens aan te dringen. De termijn van dertien weken sluit overigens aan bij de termijn waarbinnen op de aanvraag van de verklaring van ondertoezichtstelling moet worden beslist.

Hoofdstuk 4, § 4.1

Artikel 34

Dit artikel is gebaseerd op artikel 1:82, eerste lid, juncto artikel 1:84 van de wet. De Nederlandsche Bank is op grond van dit artikel gehouden een aanvraagformulier voor een verklaring van ondertoezichtstelling als bedoeld in artikel 2:138 van de wet vast te stellen en ter beschikking te stellen. De aanvrager van een verklaring van ondertoezichtstelling is verplicht dit formulier te gebruiken. Ook als de aanvraag elektronisch wordt ingediend, moet gebruik worden gemaakt van het door de Nederlandsche Bank vastgestelde en terbeschikkinggestelde aanvraagformulier.

Artikel 35

De gegevens die ingevolge dit hoofdstuk moeten worden verstrekt, moeten in een zodanige vorm worden aangeleverd dat een goede en efficiënte afhandeling van de aanvraag door de Nederlandsche Bank mogelijk is. De aanvrager is hiervoor verantwoordelijk.

Artikel 36 vervallen

Artikel 37 vervallen

Artikel 38

Dit artikel geldt voor de aanvraag door een financiële instelling met zetel in Nederland van een verklaring van ondertoezichtstelling. Het eerste lid geldt zowel voor aanvragers van een verklaring van ondertoezichtstelling die niet voornemens zijn om beleggingsdiensten te verlenen als voor aanvragers die voornemens zijn om dat wel te doen. Het tweede lid geldt slechts voor aanvragers die voornemens zijn om beleggingsdiensten te verlenen.

Eerste lid:

De eis gesteld in onderdeel f om een afschrift van statuten te overleggen, werd in artikel 26, eerste lid, onderdeel a, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 en artikel 12, eerste lid, van de Wet natura—uitvaartverzekeringsbedrijf gesteld, niet in de Wet toezicht kredietwezen 1992. Het is zinvol om deze eis ook voor kredietinstellingen en financiële instellingen te stellen. Aan kredietinstellingen en financiële instellingen wordt echter niet de eis gesteld dat zij rechtspersoon zijn, waardoor het mogelijk is dat een afschrift van statuten ontbreekt. Om met die situatie rekening te houden zijn de woorden “indien aanwezig” opgenomen.

Op grond van onderdeel m dienen gegevens betreffende het geconsolideerde toezicht te worden overgelegd. Deze gegevens werden als zodanig niet genoemd in de Wet toezicht kredietwezen 1992, maar dat deze dienen te worden overgelegd is af te leiden uit artikel 19 van de richtlijn banken[11]. In artikel 19 van de richtlijn wordt bepaald dat de toezichthouder moet verifiëren dat de financiële instelling die dochtermaatschappij is van één of meer banken daadwerkelijk is opgenomen in het toezicht op geconsolideerde basis waaraan de moederonderneming of elk van de moederondernemingen is onderworpen.

Tweede lid:

Op grond van artikel 2:138, vierde lid, van de wet worden naast de prudentiële elementen uit het eerste lid ook bepaalde gedragselementen preventief getoetst ingeval een financiële instelling die een verklaring van ondertoezichtstelling aanvraagt voornemens is tevens beleggingsdiensten te verlenen. Ingeval de in het tweede lid genoemde gegevens worden verstrekt bij de aanvraag van de verklaring van ondertoezichtstelling, wordt de Nederlandsche Bank – in samenwerking met de Autoriteit Financiële Markten - in staat gesteld de bedoelde preventieve toets uit te voeren.

In het derde lid worden de gegevens betreffende de deskundigheidstoets uitgewerkt, in het vierde lid de gegevens betreffende de betrouwbaarheidstoets. De naam omvat zowel de voornaam als de geslachtsnaam. Het begrip 'privé-adres' omvat het woonadres van betrokkene, en kan ook diens e-mail-adres omvatten.

Het vijfde lid bepaalt dat de betrouwbaarheid van een persoon wiens betrouwbaarheid voor de toepassing van de wet reeds is vastgesteld, niet nogmaals wordt getoetst in het kader van de verlening van een verklaring van ondertoezichtstelling.

Hoofdstuk 5, Slotbepalingen

Artikel 38b

Dit artikel is overgenomen uit artikel IV van het Wijzigingsbesluit Besluit solvabiliteitsmarge verzekeringsbedrijf 1994.[12] Deze overgangsbepaling bewerkstelligt dat de overgangsperiode van vijf jaar en eventueel aangevuld met twee jaar, zoals die op grond van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 gold voor vergunninghoudende verzekeraars[13], eveneens geldt voor vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen die ingevolge dit besluit een solvabiliteitsmarge moeten aanhouden. De verwijzing in het eerste lid naar 2 december 2003, heeft betrekking op de datum waarop het voornoemde Wijzigingsbesluit in werking trad.

[11] Richtlijn nr. 2000/12/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 20 maart 2000 betreffende de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen (PBEG L 126).

[12] Besluit van 11 november 2003, houdende wijziging van het Besluit solvabiliteitsmarge verzekeringsbedrijf 1994, van het Besluit staten verzekeringsbedrijf 1994 en van het Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen 1994 in verband met de uitvoering van richtlijn nr. 2002/13/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 5 maart 2002 tot wijziging van richtlijn nr. 73/239/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen op het gebied van de solvabiliteitsmargevereisten voor schadeverzekeringsondernemingen (PbEG L 77) en richtlijn nr. 2002/83/EG van het Europees Parlementen de Raad van de Europese Unie van 5 november 2002 betreffende levensverzekering (PbEG L 345), Stb. 2003, 483.

[13] Zie artikel II van de Wijziging van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 in verband met het actualiseren van de solvabiliteitseisen voor het verzekeringsbedrijf (Kamerstukken II 2002/2003, 28 838, nr. 2).

Bijlage I Transponeringstabel

AmvB 4a	
1	Niet van toepassing
	Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen
2	1
3	2
4	3
5	4
6	5
7	6
8	7
9	8
10	9
11	10
12	12
12a	Niet van toepassing
13	13
38a	14
	Besluit vrijgestelde exportkredietverzekeraars
16	1
17	2
18	9 Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf
19	Besluit uitvoering EEG/Zwitserland inzake verzekeringstoezicht 1994 (Besluit EEG/Zwitserland)
20	3 Besluit EEG/Zwitserland
21, lid 1	39, lid 1 Wtv 1993
21, leden 2 en 3	4 Besluit EEG/Zwitserland
21, lid 4	5 Besluit EEG/Zwitserland
22	6 Besluit EEG/Zwitserland, Protocol 2 bij de Overeenkomst EEG/Zwitserland en 5 Besluit programma van werkzaamheden verzekeringsbedrijf 1994
22a	Niet van toepassing
23	Besluit EEG/Zwitserland
24 t/m 28	8 t/m 12 Besluit EEG/Zwitserland
25	23 Overeenkomst EEG/Zwitserland
29	Besluit EEG/Zwitserland
	Besluit van 13 augustus 2004, houdende vaststelling van het begrip liquide middelen, bedoeld in artikel 23, zesde lid, van de Wtk 1992 en houdende regels betreffende de verlening van een ontheffing als bedoeld in artikel 82, vierde lid, van de Wtk 1992, alsmede tot wijziging van artikel 5 van het Besluit solvabiliteitsmarge verzekeringsbedrijf 1994
31	2
32	3
33	4
32a-32e	Niet van toepassing

34	niet van toepassing
35	niet van toepassing
	Wet toezicht kredietwezen 1992
38	45, tweede lid
38a	Artikel IV van het Wijzigingsbesluit Besluit solvabiliteitsmarge verzekeringsbedrijf 1994
39	niet van toepassing
40	niet van toepassing